

blev sagt af det ærede Medlem, der først havde Ordet (P. T. Nielsen), ingen Revision af Loven, men en Reduktion af Bevillingerne. Dette Udvalgs Sammensætning er der gjort Rede for i Betænkningen, og da jeg har haft den Ære at være Medlem af dette Udvalg, skal jeg give en kort Fremstilling af dets Forhandlinger, idet jeg afholder mig fra at komme ind paa Enkelthederne. Jeg kan dog ikke undlade at minde om, at naar man sidder i et saadant Udvalg med det bestemte Formaal for Øje at foretage Reduktioner, kommer man undertiden længere ned, end man ellers ønskede at gaa. Det fremgaar ogsaa af en Udtalelse i Betænkningen. Jeg skal saaledes henvise til Udtalelsen om, at enkelte Medlemmer have haft store Betæneligheder ved at gaa med til at foreslaa at nedsætte Statens Tilskud til Landboforeningerne. Selv om der fra flere Sider i Udvalget er udtalt, at vi have for mange Landboforeninger, og at navnlig de smaa Landboforeninger ikke gjorde den Nytte, som var tilsigtet ved deres Oprettelse, kan jeg ikke dele den Opfattelse. Jeg har haft Lejlighed til at følge Forholdene ved nogle af de allermindste Landboforeninger, navnlig dem, der have deres Hjemsted paa den jyske Hede, og jeg kan ikke nægte, at selv de smaa Landboforeninger have haft en overordentlig heldig Indvirkning paa Udviklingen af vort Husdyrbrug.

Skønt jeg er gaaet med til Indstillingen om, at man herefter skulde nøjes med $\frac{1}{3}$, skulde jeg ikke have noget imod, at jeg ikke blev fulgt i dette Stykke, og at Tinget havde den anden Opfattelse og blev ved det bestaaende, som jo er Halvdelen. Det forekommer mig, at selv om den Sum, her er Tale om, de 60,000 eller højst 70,000 Kr., blev optaget med — det blev altsaa en forøget Bevilling —, vilde Besparelserne endda være temmelig rigelige. Overfor andre Forhold er man ogsaa gaaet til at nedsætte Beløbene, saaledes til Hingste- og Tyreskuer med 25,000 Kr. for hver, og det tror jeg, man godt kan gøre. Naar det bliver ordnet paa den rette Maade, vil man kunne komme ud af det med den ringere Sum paa disse Omraader. Derimod forekommer det mig, at man har været lige haard nok ved Hesteavlforeningerne. Det har været sagt, at som Følge af Tilskuddene efter den gældende Lov ere Priserne paa Hingstene blevne alt for store, og det kan jeg godt erkende, at der er noget om, men jeg vil da reducere Priserne ved at sige: Kræv ikke Prisen ansat højere end til, hvad man kan faa ved

at sælge til Udlandet. Jeg tænker her navnlig paa Sønderjylland. Der kan man endnu fra Jylland sælge Hingste til 10,000 Kr. Siger man altsaa, at dette er den normale Pris, og man i Stedet for det, der gives efter den nugældende Lov, giver et mindre Beløb, f. Eks. kun 200 Kr. aarlig, til en saadan Hesteavlforening, vil den ikke blive favoriseret overfor en Kvægavlforening, hvor man giver 100 Kr., hvis man sætter Tyren til en Pris af 1,000 Kr. — jeg tror, det kan være den normale Pris. Man er vist gaaet for langt ned der, men det har mindre at sige.

Det glæder mig, at det er lykkedes at faa § 16 ind i Loven, hvorefter de Hesteavlforeninger, der have Betingelser for at yde noget virkelig godt til Hesteavlens Udvikling og Forbedring, kunne faa noget ekstra i Lighed med, hvad vi have i § 15 i den nugældende Lov med Hensyn til Kvægavlen. Jeg tror i det hele, at man i vor Tid skal være noget varsom med at tage alt for meget bort. Det har vist sig i Nutiden, at naar vi paa Markederne have virkelig første Klasses Varer, kunne vi faa dem betalte med første Klasses Priser, og vi ere i det heldige Tilfælde at kunne konkurrere med Udlandets bedste Racer. Men vi have endnu for faa af de gode, og derfor maa Bestræbelserne gaa ud paa at faa Støtte ogsaa fra Statens Side i Retning af at blive ved at gaa frem ad den Vej, som en Gang er betraadt, og som alle de Organisationer, der have med Sagen at gøre, erkende er den rette.

Der er talt en Del om Kontrolforeningerne. Det er jo Foreninger, der, som det ogsaa blev nævnt af forskellige ærede Medlemmer her i Gaar, have haft stor Betydning for Udbyttet her i vort Land. Navnlig det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. T. Nielsen) anførte en Statistik, der godtgjorde dette. Der er fra den anden Side sagt: Naar disse Foreninger ere af saa overordentlig stor Betydning, vil det være i Landmændenes egen Interesse uden Tilskud at oprette og støtte saadanne Foreninger. Og det kan ikke nægtes, at en saadan Udtalelse har noget paa sig. Men man maa ikke glemme, at Menneskene ere nu en Gang ikke saa gode, som de burde være, alle have de Fejl, for at tale med gamle Balle. Skal man ind paa dette, vil man kunne komme til mange forskellige Forhold, hvor man kunde sige, at der var ingen Grund til at yde Understøttelse, da Sagen i og for sig var lønnende. Men det er man ikke kommen til, og derfor tror